

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512221642
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1512221642.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci v právnej veci žalobkyne: K. E., narodená dňa XX.XX.XXXX, bytom: R., B. XX/B, zastúpená: AK BIZOŇ & PARTNERS s.r.o, so sídlom: Bratislava, Hviezdoslavovo nám 25, proti žalovanému: U. K. G. T. K..E., so sídlom: Y. XX, XXX XX R., zastúpený: Advokátskou kanceláriou: SCHWARZ advokáti s.r.o., so sídlom: Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava a Advokátskou kanceláriou: Škubla & Partneri s.r.o., so sídlom: Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, o ochranu osobnosti a priznanie nemajetkovej ujmy v sume 25.000,- eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 11.04.2018, č.k. 10C/144/2012-394, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 11.04.2018, č.k. 10C/144/2012-394, v napadnutom výroku v časti priznanej istiny 7.000,- eur **p o t v r d z u j e.**

II. V zostávajúcej časti priznanej istiny odvolací súd napadnutý výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 11.04.2018, č.k. 10C/144/2012-394, **m e n í t a k,** že žalobu zamietá.

III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava V, rozsudkom zo dňa 11.04.2018, č.k. 10C/144/2012-394, rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 25.000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie vo veci už prv rozhodol rozsudkom zo dňa 16.09.2013, č.k. 10C/144/2012-265 tak, že žalovaný je povinný odstrániť z internetového portálu D..sk, vo výroku bližšie špecifikované články a nahradiť žalobkyňi nemajetkovú ujmu v sume 10.200,- eur, vo zvyšku žalobu zamietol. Prvý rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom rozsudkom zo dňa 29.11.2017, č.k. 2Co/380/2014-359 vo výroku uloženia povinnosti odstrániť z internetového portálu D..sk vo výroku bližšie špecifikované články potvrdený a vo výroku o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.200,- eur a zamietnutí zvyšku žaloby zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznania nemajetkovej ujmy zrušil a vrátil súdu prvej inštancie z dôvodu, že rozhodnutie o priznaní nemajetkovej ujmy nebolo vôbec odôvodnené. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 29.11.2017, č.k. 2Co/380/2014-359 teda potvrdil, že tu bol neoprávnený zásah do osobnostných práv a súkromia žalobkyne a predmetom konania po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu ostala otázka priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky.

2. Súd prvej inštancie po zrušení časti prvého rozsudku opätovne vo veci rozhodol a to tak, že uložil žalovanej povinnosť uhradiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur. Súd prvej inštancie odôvodnil priznanie sumy 25.000,- eur tak, že opätovne skúmal okolnosti konkrétneho prípadu, z celkovej povahy jednotlivých okolností a prihliadol predovšetkým k intenzite, povahe a spôsobu neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a rozsah ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej osoby v spoločnosti. S poukazom na zistený skutkový stav, dospel súd prvej inštancie k záveru, že návrh na priznanie zadosťučinenia v peniazoch - materiálna satisfakcia je naďalej dôvodný, nakoľko neoprávneným zásahom došlo k ujme závažne postihujúcej dôstojnosť a vážnosť žalobkyne u širokej verejnosti, pričom neoprávnený zásah do jej osobnostných práv (podobizeň, strata identity zverejnením mena a priezviska žalobkyne) naďalej pretrváva už 6 rokov, napádané články žalovaný doteraz neodstránil. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že sú v danom prípade okolnosti, ktoré z hľadiska neoprávneného zásahu a spôsobu jeho vykonania, intenzity a rozsahu nemožno odčiniť rovnocenným spôsobom, pretože odstránenie napádaných článkov z internetového portálu žalovaného D..sk by nebolo podľa § 13 ods. 2 OZ postačujúcim a tým aj účinným zadosťučinením, nakoľko v čase rozhodovania, primárny spôsob zadosťučinenia bol natoľko oslabený, že svojim spôsobom stratil svoju funkciu, a preto súd znovu rozhodol o priznaní zadosťučinenia v peniazoch. Súd vychádzal z celkovej povahy okolností prejednávanej veci, ako aj z okolností, že článok bol uverejnený prostredníctvom internetového portálu žalovaného D..sk, ktorý s poukazom na štatistiku čítanosti, má široký vplyv na verejnosť so značným ohlasom, oslovuje množstvo ľudí na internete (články boli uverejnené stále aj v čase rozhodnutia súdu). Súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci vyhodnotil za primerané, t.j. zodpovedajúce účinným spôsobom zmierniť vzniknutú nemajetkovú ujmu na osobnosti priznanie zadosťučinenia v peniazoch v sume 25.000,- eur, ktorú sumu považoval za primeranú k rušivému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, už aj s ohľadom na motív konania samotného žalovaného a minimálne hrubú nedbalosť, ba až zlý úmysel a snahu po senzácii pri šírení uverejnených fotografií a informácií v článkoch. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná si musela byť vedomá toho, že články budú mať dopad nie len na súkromný, ale aj rodinný život žalobkyne. Tu treba zdôrazniť, že zásah bol umocnený skutočnosťou, že pre širokú verejnosť sa osoba žalobkyne stala identifikovanou ako manželka C. E., ktorý v dávnej minulosti účinkoval v pornofilmoch, napriek tomu, že si svoju identitu chránila a od uzavretia manželstva nemala záujem, aby verejnosť vedela, koho je manželkou a ponechala si rodné priezvisko. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že priznaná suma 25.000,- eur je primeraná a môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu týmto neadekvátnym zásahom a na druhej strane nespôsobuje takú ujmu na strane žalovaného, ktorá by pôsobila represívne a znamenala znemožnenie jeho činnosti alebo pôsobila odradzujúco pred zverejnením iných legitímnych informácií. Určujúcim pri posudzovaní výšky peňažnej satisfakcie je motív, ktorý v danom prípade vybočil z medzí legitimity, keď zverejnenie podobizne žalobkyne, jej celého mena, odfotenie z miesta jej bydliska nebolo dominantne motivované snahou žalovaného o objektívne informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu, články nemali ani spravodajský charakter. Súd prvej inštancie vzal na zreteľ pri určení výšky priznávanej peňažnej čiastky jej satisfakčnú funkciu. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa nikdy nedala súhlas na zverejnenie svojej podobizne ani priezviska. V danom prípade išlo o zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, o taký neoprávnený zásah, ktorý nielenže bol spôsobilý, ale aj spôsobil ujmu žalobkyni, ktorá je ťažko vyčísliteľná a merateľná. Je nesporné, že žalobkyňa nebola verejne známou osobou a zverejnením predmetných článkov a fotografií sa ňou stala, čo nezmení ani splnenie súdom uloženou povinnosťou napádané články odstrániť z internetového portálu D..sk.

3. Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť z internetového portálu D..sk: článok zo dňa 15.06.2012 - „E. manželka po prevalení škandálu : Ukryla sa v dome“, článok zo dňa 25.06.2012 - „C. E.: Najprv účinkovanie v porne, teraz nevera?“ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný ako prevádzkovateľ internetového portálu D..sk uverejnil tieto dva články: dňa 15.06.2012 - „E. manželka po prevalení škandálu: Ukryla sa v dome“ a dňa 25.06.2012 - „C. E.: Najprv účinkovanie v porne, teraz nevera?“, ku ktorým boli zverejnené fotografie jej osoby, bez jej výslovného súhlasu na ich uverejnenie. Uvedeným konaním prevádzkovateľ internetového portálu D..sk neoprávneným spôsobom zasiahol do zákonom chránených osobnostných práv žalobkyne. Poukázala na to, že predmetné fotografie neboli použité na základe niektorej zákonnej licencie podľa § 12 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žiadala žalobkyňa zaviazat' žalovaného povinnosťou zaplatiť sumu 25.000,- eur a k náhrade trov konania a trov právneho zastúpenia. Následky vyvolané publikovaním článkov a uverejnením obrazových snímkou žalobkyne na jej pozemku, pred bránou jej domu a na

spoločenskej akcii pre účely kvantifikácie zásahu do osobnostných práv žalobkyňa vidí predovšetkým v tom, že žalovaný, ktorý okrem toho, že je vydavateľom najčítanejšieho týždenníka na Slovensku D. X N. je aj prevádzkovateľom internetového portálu D..sk, ktorého návštevnosť je rovnako veľmi vysoká. Uviedla, že v predmetných článkoch nebola vecná kritika jej manžela, ale výlučne zosmiešňovanie jej osoby a jej rodiny. Uverejnením predmetných článkov, fotografií vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nie je verejne činná a známa osoba, došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti žalobkyne a k obzvlášť závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti, čím je podľa žalobkyne splnená aj podmienka na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 10.12.2012 rozšírila svoju žalobu o skutkový obsah, o článok žalovaného uverejnený dňa 15.06.2012 v denníku D. C. N. uverejnený na titulnej strane a strane 14 a 15 s názvom „Kto utešuje jeho ženu?“. Uviedla, že uverejnením jej fotografií a nasledovnými výrokmí patriacimi ku článkom zasiahol žalovaný do jej osobnostných práv. Nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnila tak, že ustanovenie § 13 ods. 2 a 3 OZ umožňuje súdu, aby v konaní o ochrane osobnosti priznal fyzickej osobe okrem zadosťučinenia vo forme ospravedlnenia tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. K jeho priznaniu by mal pristúpiť najmä v prípadoch, ak došlo k zníženiu jej dôstojnosti, či vážnosti v spoločnosti, resp. v iných prípadoch, ktoré sú z hľadiska dopadu do osobnostných práv porovnateľné s uvedenými prípadmi. Pri určení sumy nemajetkovej ujmy by zas mal všeobecný súd prihliadať na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za akých došlo k jej porušeniu. Poukázala na to, že vždy je pritom podstatná jedinečnosť prípadu a s tým spojená konkrétna intenzita zásahu a jej následky (IV. ÚS 492/2012). Poukázala na to, že dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v § 13 ods. 2 OZ uvedené len demonštratívne; zákon ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Porušenie práva na súkromie sa odlišuje od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie navrhovateľovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. V tomto smere poukázala na (rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo 137/2008). Ďalej žalobkyňa uviedla, že v konaní o ochranu osobnosti je potrebné postupovať tak, aby bola naplnená požiadavka primeranosti súdom priznaného zadosťučinenia. Pokiaľ forma morálnej satisfakcie (ospravedlnenie) už nemôže byť totožná, prípadne porovnateľná s formou, v akej k zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby došlo (článok v tlači), tak spravidla nezostáva, než vzniknutú nerovnováhu kompenzovať finančným zadosťučinením (III. ÚS 281/03).

Poukázala i na to, že je neodňateľným právom fyzickej osoby slobodne sa rozhodnúť, či jej zákonom chránené osobnostné hodnoty (tu podobizeň) budú využité napr. na komerčné, reklamné, resp. podobné účely, teda nad rámec zákonnej licencie stanovenej v § 12 ods. 2 a 3 OZ. Bez súhlasu tejto osoby ide spravidla o zásah proti jej chránenej osobnostnej sfére so všetkými atribútmi závažnosti, ktoré následne väčšinou odôvodňujú aj prisúdenie peňažnej satisfakcie podľa § 13 ods. 2 OZ (sp.zn. 30Cdo/1873/2006). Ujmu na svojich osobnostných právach vzhľadla v tom, že žalovaným vyhotovené fotografie jej osoby spolu so zosmiešňujúcimi, ponižujúcimi, škandalizujúcimi a nepravdivými výrokmí boli hromadne šírené na titulkoch internetového portálu a denníka vydávaného na celom území SR. Žalovaný zverejnil fotografiu jej domu súčasne s uvedením, že sa jedná o jej dom a cíti sa ponížená a zosmiešnená, stratila pocit súkromia, bezpečia a anonymity. Po zverejnení predmetných článkov prežívala obrovský stres, triasla sa, nejedla, veľa fajčila, schudla a takmer nevychádzala z domu. Nenavštevovala ju rodina a známi, pretože nechceli byť fotografovaní zamestnancami žalovaného a bezprostredne po uverejnení jej fotografií musela opúšťať dom zadným vchodom a s vozením detí jej musela pomáhať kamarátka. Po zverejnení jej fotografií a mena ju ľudia na verejnosti spoznávajú, čo negatívne ovplyvnilo jej spoločenský život. Na ulici bola označovaná ako „buzerantova žena“, pri čom boli prítomné dokonca aj jej maloleté deti. Rovnako túto situáciu veľmi zle prežíval jej manžel, v dôsledku čoho ochladli ich vzájomné vzťahy. Pri prechádzke alebo počas nákupov s deťmi musela neprestajne dávať pozor, aby sa deti nepribližovali k novinovým stánkom. Ako osoba, ktorá nebola nikdy objektom záujmu médií, zažila taký silný šok, z ktorého sa do dnešného dňa nespamätala, vždy keď vychádza z domu alebo keď ide po ulici, po obchodnom centre a pod. sa obzerá, či ju niekto nefotografuje. Od zverejnenia fotografií jej domu jej a manželovi takmer každý víkend partie opitých ľudí vykrikovali pod oknami oplzlosti, čoho boli často prítomné aj ich maloleté deti. V dôsledku straty súkromia a bezpečia vo svojom dome boli nútení predať dom a odsťahovať sa z domova, v ktorom žili 8 rokov a ich deti v ňom vyrástli. Žalobkyňa má za to, že k ničomu z tohto by nedošlo, ak by žalovaný predmetné články

neuvěřil, preto nie daná aj príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom žalovaného a vzniknutou ujmu.

4. Žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal voči druhému rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodu, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)]; súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]; a súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP]. Súd prvej inštancie podľa žalovaného nesprávne právne posúdil vec, keď v priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur, nakoľko sa nedostatočne vysporiadal s argumentmi žalovaného prednesenými v súdnom konaní, ako aj s argumentáciou Krajského súdu Bratislava vo vzťahu k priznaniu nemajetkovej ujmy uvedenou v rozsudku Krajského súdu Bratislava, č. k. 2Co 380/2014-359, zo dňa 29.11.2017, ktorým Krajský súd Bratislava potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č. k. 10C 144/2012-265 zo dňa 16.09.2013 v časti uloženia povinnosti odstrániť predmetné články z internetového portálu X..D.sk a vo zvyšných častiach rozsudok zrušil. Žalovaný zastáva názor, že krajský súd tým, že zrušil časť rozsudku, ktorou okresný súd priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.200,- eur, mal za to, že priznaná suma je excesívna. Žalovaný sa domnieva, že ak by sa krajský súd stotožnil už s priznanou satisfakciou a považoval by ju za primeranú, v časti priznania sumy 10.200,- eur by rozsudok potvrdil a vo zvyšnej časti by konanie vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Porovnajúc argumentáciu Okresného súdu Bratislava V prvom rozsudku a v druhom rozsudku, je nutné považovať za nepreskúmateľné a nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur, nakoľko žalovaný zastáva názor, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v tak vysokej sume nebolo zo strany súdu prvej inštancie dostatočne odôvodnené. Žalovaný poukazuje na bod 64 rozsudku, kde súd prvej inštancie uviedol, že: „priznaná suma 25.000,- eur je primeraná a môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu týmto neadekvátnym zásahom a na druhej strane nespôsobuje takú ujmu na strane žalovaného, ktorá by pôsobila represívne a znamenala znemožnenie jeho činnosti alebo pôsobila odradzujúco pred zverejnením iných legitímnych informácií“. Žalovaný sa nestotožňuje s vyššie uvedeným právnym názorom. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je pre žalovaného likvidačná a zároveň je spôsobilá pôsobiť represívne a znemožniť činnosť žalovaného v kontexte vytvorenia nebezpečného precedensu priznávania takto vysokých náhrad nemajetkovej ujmy, na základe ktorého by mohlo v budúcnosti dôjsť k priznávaniu neprimerane vysokých náhrad, čo by mohlo byť pre žalovaného likvidačné a ohroziť úlohu médií tak, ako je vymedzená v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lingens v. Rakúsko zo dňa 8.7.1986. Žalovaný zároveň zdôrazňuje fakt, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur, má tzv. „zmrazujúci“ vplyv na médiá. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva, že v prípade médií ako „strážnych psov“ demokracie sú všeobecné súdy povinné zdržať sa takých opatrení, ktoré majú zmrazujúci vplyv na tlač a ktoré môžu odradiť od šírenia informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu (prípady Jersild proti Dánsku z roku 1994). Žalovaný zároveň dodáva, že skutkový stav, na základe ktorého bola prvým rozsudkom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.200,- eur, sa do vydania druhého rozsudku nezmenil, v dôsledku čoho považuje žalovaný takéto zvýšenie priznanej náhrady za svojvôľu súdu prvej inštancie. V nadväznosti na vyššie uvedené žalovaný poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 335/06 zo dňa 30.10.2007, ktorý vyslovil názor, že: „Postup všeobecného súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať za postup arbitrárny. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“. Žalovaný v zmysle uvedeného poukazuje na niektoré prípady doterajšej rozhodovacej praxe Okresného súdu Bratislava V, v ktorých vystupoval žalovaný. Z nižšie uvedených rozhodnutí jasne vyplýva, že aj v prípade, ak bola Okresným súdom Bratislava V priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, nikdy nie v takej výške, ako ju priznal súd prvej inštancie v danom prípade. Žalovaný ako príklady uviedol rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 10.02.2016, sp. zn. 49C/48/2013, kde žalobca žiadal nemajetkovú ujmu 50.000,- eur a bola priznaná náhrada 5.000,- eur, rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 22.09.2017, sp. zn. 39C/306/2007, kde žalobca žiadal nemajetkovú ujmu 33.193,91 eur a bola priznaná náhrada 5.000,- eur, rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 07.03.2018, sp. zn. 56C/5/2017 kde žalobcovia žiadali nemajetkovú ujmu 80.000,- eur a bola priznaná náhrada 5.000,- eur a 3.000,- eur, a rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 27.04.2018, sp. zn. 49C/104/2016 kde žalobca žiadal nemajetkovú ujmu 50.000,- eur a bola priznaná náhrada 5.000,- eur. Okresný súd Bratislava V sa tak dramatickým spôsobom odchyľil

od svojej vlastnej rozhodovacej praxe, že toto rozhodnutie samo osebe je nezákonné a arbitrárne. Nakoľko absentujú aj akékoľvek dôvody prečo Okresný súd Bratislava V považoval sumu 25.000,- eur za primeranú satisfakciu žalovaný uvádza, že sa nemôže zodpovedne vyjadriť k týmto dôvodom, ktoré mali viesť Okresný súd Bratislava V k takémuto rozhodnutiu. Žalovaný namieta, že nie každé porušenie práva na ochranu osobnosti automaticky dáva nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale len také, ktoré napĺňa zákonné predpoklady v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukazuje na judikatúru vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré sú v zmysle súdnej praxe relevantné pri rozhodovaní o náhradách nemajetkovej ujmy. Poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 89/97 zo dňa 28.4.1998 (publikované v zbierke rozhodnutí a stanovísk pod číslom 29/2001) kde je uvedené, že: „Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak môže byť vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti postihnutej fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, poskytnutie príslušnej morálnej satisfakcie treba uprednostniť, len v tých prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch“. Žalovaný uvádza, že priznanie zadosťučinenia v peniazoch súdom v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok, t. j. ak morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať ex offo. Sú to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Skutočnosť, že ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka ukladá súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vedie k záveru, že sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Povinnosť prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne, ako vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, tak aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Z hľadiska ustanovenia § 13 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka je právne relevantná len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. V tejto súvislosti žalovaný uvádza, že peňažná náhrada nemajetkovej ujmy má subsidiárny charakter a prichádza do úvahy len vtedy, keď sa nefinančné zadosťučinenie javí ako nepostačujúce, t.j. v prípadoch vzniku nemajetkovej ujmy značnej intenzity. Zároveň vznik nemajetkovej ujmy musí byť spoľahlivo a nepochybne preukázaný vykonaným dokazovaním, pričom v zmysle súdnej praxe v tejto súvislosti platí, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, táto úvaha však neznamená priestor na svojvoľu či arbitrárnosť. Príslušný súd musí uskutočniť dokazovanie, a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť navrhovateľ, ktorý nesie dôkazné bremeno. Pre úplnosť žalovaný uvádza, že podľa jeho názoru v prvoinštančnom konaní nebola závažnosť ujmy riadne preukázaná. V súvislosti s priznanou náhradou nemajetkovej ujmy žalovaný poukazuje na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej je nutné, aby súd pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy a zohľadňoval pritom výšku náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá je priznávaná obetiam trestných činov (najmä násilných trestných činov a zároveň zdôrazňujúc, že jej výška nesmie byť pre média „ničivá“ (likvidačná). Obdobný názor zastáva aj Najvyšší súd SR, podľa ktorého v prípade náhrady nemajetkovej ujmy „nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by napr. pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napr. ujmy na zdraví či dokonca živote) „bagatelizovať.“ V nadväznosti na vyššie uvedené žalovaný predložil prehľad rozhodovacej praxe slovenských a českých súdov vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy obetí trestných činov. S ohľadom na vyššie uvedené má žalovaný za to, že priznaná suma vo výške 25.000,- eur je zjavne neprimeraná a významným spôsobom

presahuje výšku náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma v porovnaní s údajnou ujmovou žalobkyne je podľa názoru žalovaného podstatne vyššia. Žalovaný naďalej zastáva názor, že žalobkyňa bola osobou relatívneho záujmu, a to práve v súvislosti s udalosťami týkajúcimi sa osoby jej manžela, D. C. E., ktorý je podľa názoru žalovaného osobou absolútneho verejného záujmu. Žalovaný si v tejto časti dovoľuje poukázať na judikatúru vo veciach posudzovania zásahov do ochrany osobnosti v prípade osôb verejného záujmu. V zmysle judikatúry majú osoby verejného záujmu nižší stupeň ochrany osobnosti, ako iní občania, ktorí o. i. nedisponujú takým ľahkým prístupom k médiám. Osoby verejného záujmu, teda tak manžel žalobkyne ako aj žalobkyňa, majú omnoho ľahšiu možnosť vyvrátiť to, čo oni sami považujú za výmysly. V záujme podpory verejnej diskusie sú médiá práve tým fórom, kde má dochádzať k oponovaniu kontroverzných a zavádzajúcich názorov, pričom tým možno prípadnú ujmu napraviť, alebo minimalizovať omnoho efektívnejším spôsobom, ako cestou súdneho konania. Podľa názoru žalovaného musí žalobkyňa ako manželka osoby absolútneho verejného záujmu - osoby aktívnej v šoubiznise a ako osoba relatívneho verejného záujmu strpieť zverejnenie informácií a fotografií o jej osobe. V súvislosti s fotografiami uverejnenými žalovaným na internetovom portáli X..D..sk v článku s názvom „E. manželka po prevalení škandálu: Ukryla sa v dome?“ zo dňa 15.06.2012 a v článku s názvom „C. E.: Najprv účinkovanie v porne, teraz nevera?“ zo dňa 25.06.2012 (ďalej len „Fotografie“ a „Články“), žalovaný uvádza, že fotografie nemohli žalobkyňi spôsobiť zásah do súkromia. Tento názor zástava z dôvodu, že samotné fotografie boli vyhotovené v kontexte témy, ktorá vyvolala veľkú vlnu mediálneho záujmu a boli vyhotovené na verejných priestranstvách a zachytávali žalobkyňu v situáciách, ktoré nemali súkromný charakter. Žalovaný fotografie použité v článkoch vyhotovil a zverejnil v súlade s ust. § 12 ods. 3 Obč. zák. (tzv. spravodajská licencia). Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby odvolací súd po prejednaní veci rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobkyne v napádanom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci.

5. Žalobkyňa s k odvolaniu nevyjadрила.

6. Odvolací súd v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP nariadil vo veci pojednávanie z dôvodu, že bolo potrebné zopakovať dokazovanie v danej veci. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 388 CSP).

7. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

8. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie (ods. 1). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ods. 2). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

9. Zákonným predpokladom vzniku práv podľa citovaného ustanovenia § 11 OZ je: 1. existencia zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ktorý vyvolal alebo bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúc v porušení alebo ohrození osobnostných práv fyzickej osoby, 2. protiprávny (neoprávnený) charakter tohto zásahu, 3. príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a označenou ujmov.

10. Odvolací súd vychádzajúc z prvých rozhodnutí vo veci, ktorými sa už rozhodlo, že neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobkyne tu bol a to zverejnením bližšie špecifikovaných článkov v žalobe a jej fotografií, ako aj údajov o jej priezvisku sa už v danom rozhodnutí týmto nezaobera a odkazuje v tejto otázke na vyššie uvedené rozhodnutia v danej veci.

11. Odvolací súd na základe posúdenia odvolania dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, že tu je dôvod aj na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie uviedol a odôvodnil, prečo vzhľadom ako dôvodné priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a odvolací

súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje. Odvolací súd sa však nestotožnil s výškou priznanej sumy 25.000,- eur, ktorú sumu súd prvej inštancie riadne neodôvodnil, neuviedol, prečo práve túto sumu považoval za primeranú. Odvolací súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, nebolo potrebné opakovať dokazovanie a dospel k záveru, že priznaná suma 25.000,- eur nie je primeraná. V prvom rade odvolací súd k argumentom žalovaného v odvolaní, že žalobkyňa je verejnou osobou a fotografie boli zverejnené na základe zákonnej licencie uvádza, že táto otázka už bola vyriešená prvšími rozhodnutiami a bolo konštatované právoplatným rozhodnutím, že žalobkyňa verejnou osobou nie je a fotografie jej podobizne, obydlia, ako aj uvedenie jej priezviska neboli zverejnené na základe zákonnej licencie. Odvolací súd v prvom rozsudku zo dňa 29.11.2017, č.k. 2Co/380/2014-359 ustálil, že jednoznačne nešlo o použitie fotografických snímok podľa ods. 2 a 3 § 12 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v prvom rozhodnutí uviedol, že fotografovanie na účely spravodajstva sa rozumie prezentácia udalostí týkajúcich sa spoločnosti a otázok spoločenského života o veci verejného záujmu. V spojení s článkom, ku ktorému boli fotografie vyhotovené, odvolací súd mal za to, že nešlo o informácie, ktorými by žalovaný poskytoval informáciu verejného záujmu, t. j. nijakým spôsobom neprispeli k diskusii o záležitostiach všeobecného záujmu. Naopak, všetko nasvedčuje tomu, že fotografie boli zo súkromia žalobkyne vyhotovené pre účely senzácie, škandálu a zvýšenia predajnosti. Tieto fotografie dokonca neboli ani vyhotovené na verejnej akcii, kde osoby musia počítať s účasťou médií, ale boli vyhotovené v súkromí žalobkyne, na dvore pred jej rodinným domom, a ukazovali ako sa víta so svojou priateľkou. Odvolací súd v prvom rozhodnutí dal žalobkyni jednoznačne za pravdu, že žalovaný, vedený snahou umelo vyvolávať senzácie, bez akýchkoľvek rozumne prijateľných dôvodov prisúdil bežným prejavom žalobkyne vyslovene negatívny kontext.

12. Odvolací súd zaoberajúc sa otázkou nároku na priznanie aj nemajetkovej ujmy v peniazoch (morálneho zadosťučinenia) dospel teda zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že nepostačuje v danom prípade len uvedenie do predošlého stavu, nakoľko toto ani nie je možné. Žalobkyňa preukázala, že zverejnenie fotografií a jej priezviska bez jej súhlasu u nej vyvolalo horšie psychické rozpoloženie, veľa fajčila, nemala chuť do jedla, z domu v obave o ďalšie fotografovanie zo strany žalovaného vychádzala zadným vchodom. Žalobkyňa má aj maloleté deti, na ktoré taktiež malo negatívny dopad neoprávnené zverejnenie fotografií ich matky a domu, v ktorom bývajú. Žalobkyňa bola terčom posmešných verbálnych útokov, čoho svedkom boli aj jej maloleté deti. Žalobkyňa značnú ujmu preukázala svedeckými výpoveďami, teda argument žalovaného o neunesení dôkazného bremena v tomto smere neobstojí. Odvolací súd v otázke priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch pri neoprávnenom zásahu do osobnostných práv poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa, 18. februára 2010, sp. zn. 3Cdo/137/2008 podľa ktorého: „Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka). Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnú ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.), jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázkou prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Medzi čiastkové práva tvoriace súčasť širšie koncipovaného práva na ochranu osobnosti patrí tiež právo na podobu (zahrňujúce aj oprávnenie domáhať sa ochrany proti neoprávnenému zachyteniu podoby zo strany iného subjektu) a právo na ochranu podobizne (obsahom ktorého je oprávnenie fyzickej osoby brániť sa proti neoprávnenému použitiu podobizne - vrátane fotografickej snímky). Rovnako právo na ochranu podoby a podobizne je potrebné odlišovať od porušenia práva na česť a dôstojnosť. Ani zásah do týchto práv nemusí mať difamačné dôsledky. Pokiaľ je však neoprávnené použitie podobizne zároveň difamujúce, treba vychádzať z toho, že všeobecné právo na ochranu osobnosti bolo porušené v oboch smeroch (v oboch čiastkových právach). Ustanovenia § 11 až 13 Občianskeho zákonníka chránia aj ďalšie čiastkové práva fyzickej osoby - právo na jej česť a dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v

odborných kruhoch. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu (to v prípade zásahov do týchto čiastkových práv znamená mať difamačné dôsledky), dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová „najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti“, ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti a/ neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b/ opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu, c/ opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti (viď znenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie alebo do práva na podobizne alebo do práva na ochranu mena môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach. Najvyšší súd v rozhodnutí zdôraznil potrebu samostatného posudzovania jednotlivých negatív dopadu konania pôvodcu zásahu na čiastkové práva tvoriace súčasť práva na ochranu osobnosti. Vytkol odvolaciemu súdu, že nevzal v potrebnej miere na zreteľ, že navrhovateľka v konaní kládla dôraz na zásah do jej súkromia a súkromného života, a že so zreteľom na to, do akej chránenej sféry (do ktorých čiastkových osobnostných práv) bolo zasiahnuté, nebolo jej procesnou povinnosťou preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti.“

13. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa v danej veci nemusela preukazovať zníženie jej dôstojnosti, či vážnosti v spoločnosti, nakoľko dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch je, že nemateriálne zadosťučinenie sa nezdá postačujúce. V danom prípade sa iba odstránenie fotografií a článkov nejaví odvolaciemu súdu ako dostačujúce a je namieste poskytnúť žalobkyni aj nemateriálnu ujmu v peniazoch. Je zrejmé, že takýto neoprávnený zásah do súkromia, rodinného života, ako aj neoprávnené zverejnenie fotografie osoby a jej bydliska, zverejnenie jej mena a priezviska, bez súhlasu, je zásahom, ktorý by objektívne každá osoba považovala za zásah, ktorý jej spôsobil značnú ujmu. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že zásah spôsobil ujmu značnú, išlo o zásah do viacerých čiastkových osobnostných práv žalobkyne, zasiahol značne do jej súkromia. Žalobkyňa navyše mala odlišné priezvisko od priezviska svojho manžela, práve z dôvodu, aby nebola verejne známa. Je potrebné si uvedomiť, že u ujmy, ktorá nemá majetkový charakter je vylúčené uvedenie do pôvodného stavu. Exaktné vyčíslenie peňažnej náhrady za túto ujmu je z povahy veci vylúčené. Preto nastupuje zadosťučinenie (satisfakcia), ktorá má aspoň zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom do osobnostnej sféry poškodeného, pretože nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani odškodniť nedá. Otázku výšky náhrady, respektíve rozsah peňažného zadosťučinenia, platná právna úprava neupravuje. Určenie náhrady prináleží príslušnému súdu a je predmetom voľnej úvahy súdu. Je treba vždy zohľadniť objektívne hľadiská, ktoré môžu byť východiskom pre stanovenie výšky náhrady. Súd musí preto pri úvahe o primeranosti navrhovanej satisfakcie za nemajetkovú ujmu vzniknutú na osobnosti fyzickej osoby vychádzať z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, musí prihliadnuť k intenzite, povahe a spôsobe neoprávneného zásahu, k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti. Je treba vždy zohľadniť objektívne hľadiská, ktoré môžu byť východiskom pre stanovenie výšky náhrady. Takýmto hľadiskom môže byť aj zákonodarcom

nastavená výška odškodňovania obetí trestných činov, keď obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy, t. j. toho času odškodnenie 6.230,- eur (§ 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, napríklad morálna ujmy obete znásilnenia). Odvolací súd vychádzal pri určení sumy nemateriálnej ujmy primerane zo zákonom stanovenej sumy odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu obeti trestného činu. Odvolací súd ďalej zobral na zreteľ i to, že žalovaný je jeden z najčítanejších denníkov a zverejnením článkov a fotografií uvedených v žalobe sledoval vyvolanie senzácie za každú cenu, aj neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobkyne. V danom prípade by mala byť zohľadnená i táto skutočnosť, nakoľko pri zásahoch do práva na súkromie osoby zo strany informačných médií by mala náhrada nemajetkovej ujmy plniť aj úlohu odrazenia médií od neoprávnených zásahov motivovaných hospodárskym výsledkom, predajnosťou alebo sledovanosťou. Odvolací súd preto ako dôvodné vzhliadol priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 7.000,- eur, ku ktorej sume dospel jednak zohľadnením výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá sa poskytuje obetiam trestných činov, a jednak aj zohľadnením okolností zásahu, ktoré boli vykonané zo strany žalobcu za účelom zvýšenia čitateľnosti a vyvolania senzácie.

14. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, vo výške priznanej istiny 7.000,- eur potvrdil a v zostávajúcej napadnutej vyhovujúcej časti predmetný rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu vo zvyšku zamietol.

15. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t. j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 CSP odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

16. Zmenou napadnutého rozhodnutia vznikla odvolaciemu súdu podľa § 396 ods. 2 CSP povinnosť rozhodnúť o trovách celého konania. V predmetnej veci bolo vyhovené žalobe v povinnosti odstrániť články a v nároku o zaplatenie nemajetkovej ujmy bolo vyhovené čo do výšky 7.000,- eur a vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá, pričom o výške peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal súd z vlastnej úvahy. V takomto prípade, keď výška plnenia závisí výlučne od úvahy súdu, nie je zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti výšky nemajetkovej ujmy, prejavom procesného úspechu žalovanej, ale dôsledkom úvahy súdu. Tento záver vyplýva aj z komentára k ustanoveniu § 255 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 927). K problematike rozhodovania o náhrade trov konania v spore o poskytnutie primeraného zadošťučinenia za nemajetkovú ujmu zaujal vo svojej rozhodovacej činnosti názor aj Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení sp. zn. 4 Cdo 34/2018 zo dňa 30.7.2019 vyslovil, že pri neexistencii takého ustanovenia v Civilnom sporovom poriadku, ktoré by bolo adekvátne ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, toto sa naďalej uplatní v zmysle čl. 4 ods. 2 CSP tak, že žalobca mal plný úspech vo veci, keď mu súd prizná peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy podľa svojej úvahy, pretože nemôže byť sankcionovaný v rámci náhrady trov konania za nie celkom priliehavý odhad budúceho priznaného nároku súdom. V zmysle uvedeného potom zamietnutie žaloby nemá vplyv na plný úspech žalobkyne, pretože ide o úvahu súdu, na základe ktorej v danom prípade posúdil súd nemajetkovú ujmu vo výške presahujúcej 7.000,- eur za neprimeranú. Žalobkyňa preto vznikol ako plne procesne úspešnej strane nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 CSP.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).